

VIDA PARROQUIAL

Suplement del Full Parroquial de les parròquies de
Sant Martí d'Arenys de Munt i de Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

ESPECIAL MN. PEPE - 6 NOVEMBRE 2021

Mn. Josep Martín i Mejías (1930-2021) “Mn. Pepe”

Benvolguts, és un goig poder compartir amb vosaltres aquesta senzilla publicació en la qual trobareu el testimoni d'algunes de les persones i moviments amb qui Mn. Pepe va fer camí. Són com cares d'un poliedre que intenten aproximar-se a la vida d'una persona des de prismes diferents, però que comparteixen un factor en comú: l'estima que sentien per Mn. Pepe i el profund respecte envers una persona que va saber fer de la seva vida un servei als altres per amor a Déu. Encara hi ha moltes altres persones que podrien haver escrit alguna paraula, com Mn. Josep Maria Nicolau, que no s'hi ha vist amb cor de posar-ho per escrit, tot i que oralment sí que va recordar amb afecte tots els anys compartits. Sentiu-vos-hi, doncs, tots representats.

El que és més important per a mi d'aquests testimonis, com a rector que soc ara d'aquesta Parròquia, és que me n'adono de la sort que tinc d'ésser el successor d'uns mossens que, com Mn. Pepe, tan van estimar a Jesús i a la Vila d'Arenys de Mar. Mossens que van intentar fer el millor, en el temps que els hi va tocar viure, perquè el missatge de l'Evangeli fos escoltat i viscut arreu. És gràcies a ells que encara avui, tot i les dificultats per creure en el món contemporani, la nostra comunitat d'Arenys de Mar manté encesa la flama de la fe. Perquè si bé personalment no vaig tenir la sort de conèixer-lo massa, sí que en els dies que dinàvem junts a Vil·la Betània, sense masses paraules, m'anava explicant la seva vida i em mostrava la passió que li sortia del cor.

I ja per acabar, m'agradaria recollir un escrit que ens enviava el Papa Francesc als capellans en l'ocasió dels 160 anys de la mort de Sant Joan Maria Vianney, el rector d'Ars i el nostre patró:

Fotografia: Juanchi Pegoraro

«Res ha d'urgir tant a un capellà com la proximitat amb la gent de la parròquia, per no fugir les ferides dels nostres germans. Això reflectirà el cor d'un pastor que va aprendre el gust espiritual de sentir-se un amb el seu poble; que no oblida que va sortir d'aquest poble i que només servint-lo trobarà i podrà desplegar la seva més genuïna identitat. És una manera de ser capellà que li fa desenvolupar un estil de vida auster i senzill, sense acceptar privilegis que no tinguin gust a Evangeli». Segurament, doncs, si el Papa Francesc hagués conegut a Mn. Pepe, hauria afegit: «en definitiva, com ho va intentar fer Mn. Pepe».

Moltes gràcies, Mn. Pepe, per la teva vida. I tot i que és cert que et trobem a faltar, no és menys cert que la fe en la Resurrecció que ens vas predicar ha omplert el nostre cor d'Esperança. Descansa en pau i fins sempre.

Mn. Joan Soler i Ribas, rector

Amb profunda fe

Seré injust, injust necessàriament. Són molts anys que he compartit amb Mn. Pepe. És poc l'espai i més poc el temps per elaborar-lo. Començo d'algun manera.

Amb Mn. Pepe havíem rigut molt. Recordo molts moments, com la festa de sant Francesc i d'altres oportunitats, en què allargàvem la sobretaula amb temes importants i amb bon humor. Lògicament en aquests àpats hi era, també, Mn. Martí Amagat, el rector, Mn. Jaume Fàbregas, el capellà de l'Asil, i altres preveres i laics que compartien la taula amb els frares.

Amb en Pepe vam organitzar plegats esdeveniments importants de la vida cristiana d'Arenys de Mar. La gran majoria de vegades Mn. Martí deixava fer i era Mn. Pepe l'interlocutor habitual. Recordo sobretot la Pasqua Jove a Arenys de Mar el 1990, tot un esdeveniment per al bisbat, viscut profundament i festiva pels cristians arenyencs. Col·laborant tots els grups des del seu carisma propi. També van ser un moment important les trobades de Taizé en què la comunitat cristiana d'Arenys de Mar no sols hi va col·laborar i hi va participar molt activament, sinó que, a més, va acollir joves vinguts d'arreu. Vam compartir i construir altres encontres i plataformes no tan visibles, però més quotidianes, entre catequesi, grups, tant a nivell d'Arenys de Mar com d'arxiprestat. Ens havíem repartit àrees del treball pastoral, celebracions i xerrades.

Que treballéssim en comú no vol dir que coincidíssim en tot, ni molt menys. Érem dues maneres de fer diferents i a vegades no complementàries. Això sí, en Pepe era d'una peça, no

tenia dues cares. Allò que era, era el que mostrava. Per això era bon amic, sabia d'amistat. I tenia molt de zel pastoral. Estava preocupat per fer entendre el missatge cristià, a voltes en formes que em costava compartir. Lluitador, sense por, deia el que pensava.

Una vegada li preguntaren si creia en Déu i respongué: "això és secundari, l'important és que Déu creu en mi". Crec que expressava així una profunda fe, rude, lluitadora, però profunda que el sostingué i ajudà a què ell sostingués a molts.

Fra Jacint Duran i Boada

Mn. Josep i Vil·la Betània

Mn. Josep era un home de poques paraules, però amb un gran cor, discret, emprenedor i sempre disposat a realitzar tot allò que es proposava sense reservar esforços. Tenia un gran zel pastoral.

Vil·la Betània, per a ell, ha estat sempre la seva casa. Des de la seva arribada a Arenys, amb Mn. Martí, venien a esmorzar i a dinar cada dia.

Quan es va jubilar, va voler venir, amb molt de gust, a celebrar l'Eucaristia cada dia i molts recordaran les celebracions del Sagrament de la Penitència que preparava per Advent i Quaresma, així com les celebracions del Sagrament de la Unció dels malalts un cop a l'any.

També havia organitzat varies celebracions al pati, amb motiu d'alguna festa, i no hi faltava cap detall, perquè ell gaudia de veritat, i molt, d'aquestes preparacions.

Gràcies, doncs, Mn. Josep, per la vida entregada a Déu i a l'Església.

Sor Bibiana Sasamón i García

Un record ple d'agraïment

A mossèn Josep Martín Mejías, vicari de la Parròquia de Santa Maria d'Arenys de Mar.

Conegut per tots com Mn. Pepe, per a mi i la meva família sempre serà mossèn Josep.

Qui va ser present en tots els moments més importants de la nostra vida familiar i cristiana. Des del bateig dels nostres fills, la seva comunió, confirmació, el casament de la nostra filla i també el traspàs dels nostres difunts. Moments bons i altres dolents, però sempre al nostre costat.

Tinc el record de quan va morir en Jaume Gras, sagristà de la Parròquia, el febrer de 1997, Mn. Martí i Mn. Josep em demanaren que jo fos el sagristà. Tot i que jo no em considerava pas capacitat per fer-ho, al final vaig acceptar. Van ser uns anys compartits on vaig aprendre molt de Mn. Josep, perquè fou un gran mestre i amic. «GRÀCIES», Mn. Josep, per la teva confiança i la teva ensenyança.

Mn. Josep va saber animar a participar als més menuts de la Parròquia a les misses de catequesi, i a la resta de la comunitat en les celebracions de la Setmana Santa, la Missa del Gall, la Festa del Carme, les Completes de la Festa Major... i a tantes altres celebracions que els arenyencs i arenyenes ens hem sentit ben nostra la Parròquia.

I per acabar, unes paraules seves: «El cristià és aquell que està el Divendres Sant en el Calvari, contemplant i pregant davant la Creu, el signe del gran Amor als homes, però que, a primeres hores del Diumenge, està de peu, davant el sepulcre, per tal d'entonar l'al·leluia del triomf sobre la mort del naixement de la nova Humanitat».

Mossèn Josep, descansa en la Pau del Senyor, aquella Pau que tu sempre ens vas donar.

Francesc Bosch i família

Festes, celebracions i homenatges

Sense respectar la teva voluntat o manera de pensar, i tal com deies en el full parroquial núm. 2.854, del 27 de desembre del 1992: «Soc partidari que les condecoracions haurien de fer-se en vida. [...] No després de la mort. Algú ha promogut quelcom i s'ha decidit que mereix un acte d'homenatge. [...] Quasi sempre quan la persona no en pot gaudir, perquè ja fa temps que el ossos no li fan mal. Potser sí, val més tard que mai, però, les medalles, els títols són per a la vida, no per a la mort».

Doncs, aquesta vegada, Pepe, no complim la teva voluntat.

Foren moltes les celebracions i festes que, sense saber com, ens reunies a tots plegats. Ja tenies pensades totes i cadascuna de les peces del trencaclosques que necessitaves perquè tot quedés ben encaixat. A més, tenies el do d'encomanar una tasca a fer a cada membre de la comunitat, amb la virtut d'enfortir les destreses de cada un de nosaltres, fent que tots ens sentíssim realitzats i alhora creixíem al teu costat.

En citaré algunes:

1982 - Inici de les festa de la Mare de Déu del Carme al barri de Sant Elm.

1985 - La festivitat de la Mare de Déu del Carme se celebrava al port.

1986 - 3r Centenari de la Consagració del Temple.

1990 - Pasqua Jove.

1993 - Festa per celebrar la Beatificació de la Mare Paula Montalt.

1996 - Ofrena a les 8 del matí dels macips i les captadores el dia de Sant Roc i cant dels goigs.

2000 - Acol·lírem a Arenys de Mar més de 300 joves de la Trobada Europea de Taizé. ➔

Totes aquestes celebracions sumaven a les que ja hi havien establertes: trobades de Catequesi, la preparació per a la Comunió, Confirmació i el grup comarcal de joves.

No totes les festes i celebracions foren planeres, algunes d'elles ens enduguérem felicitacions, d'altres i sobretot tu, et donaren molts disgustos i decepcions, sobretot dels que més ajuda esperaves i fins i tot necessitaves. Però malgrat tot, sempre vas continuar caminant i lluitant amb tot allò que et proposaves.

De totes les celebracions, en destacaré una:

la Beatificació de la Mare Paula Montalt.

La celebració fou a Roma, el dia 18 d'abril del 1993, presidida per Joan Pau II.

A Arenys de Mar es va celebrar el dia 2 de maig, a les 7 de la tarda. Aquell dia la Vila Arenyenca havia d'estar a l'alçada del reconeixement d'una de les seves filles. Tenies el compromís de redactar un "recordatori" d'un esdeveniment-festa, l'ambient, els cants... Amb la participació de la Coral l'Esperança, acompanyada a l'orgue per en Jordi Marsol i el P. Mateu intentant que tots afinéssim.

El presbiteri s'hi va col·locar un panell guarnit de flors amb els colors de les quatre barres que emmarcaven el retrat de la Mare Paula.

L'església era plena de gom a gom i de la celebració en podríem destacar: l'homilia del Sr. Bisbe, les ofrenes de les puntaïres, la barca, la família, les institucions, els fruits del mar i de la terra, el pa i el vi, l'escut d'Arenys de Mar fet de flors, les paraules del batlle.

Com a punt final el cant de la sardana Els Degotalls i un piscolabis a la plaça de l'Església.

Una celebració que sempre guardarem en el nostre record.

Assumpció Parera i Girona

Mn. Pepe en el meu record

A la primavera de l'any 1974 dos nous clergues es feren càrrec de la nostra Església Parroquial. Mn. Martí Amagat i Mn. Josep Martín (més conegut com en Pepe). Tos dos venien de la Casa Missió de Banyoles i sabien com arribar a la gent; volien menjar-se el món. Poc a poc va començar la seva tasca evangelitzadora i varen aconseguir situar la Parròquia en el lloc que li pertocava.

Els dos formaren un bon equip de treball, això sí, cadascú en el seu camp. Mn. Pepe es dedicà de ple a la Pastoral. El primer repte era constituir un Consell Pastoral que aglutinés totes les activitats parroquials. El resultat d'unes eleccions democràtiques em va permetre entrar a formar part del primer Consell. Fou una experiència molt agradable i enriquidora per a mi.

De les seves inquietuds cal destacar la Catequesi, els grups de matrimoni "Fe i Amistat", la solemnitat dels actes litúrgics i altres iniciatives vinculades a la Parròquia, com fou l'organització de la Pasqua Jove, on tot el poble va respondre a la crida.

Quan vingué a Arenys de Mar tenia aleshores 44 anys, amb una edat ja madura i amb ganes d'integrar-se de ple al nostre poble i fou així. També exercí de professor de religió a l'Institut dels Tres Turons, lloc on va tenir la possibilitat de conèixer a molts joves del nostre poble.

Un fet personal que és digne d'esmentar i agrair; la meua família feia poc temps que havíem aconseguit el traspàs de la llibreria de la Riera. En aquella època abans d'obrir l'establiment, una bona part de la Premsa es repartia a les cases particulars. Ens trobàvem en ple estiu i a primera hora del matí, quan era el moment de la feina. En Pepe era molt matiner i acostumava a recollir els diaris i fer un xic de tertúlia amb altres clients. Un dia el meu germà estava atrafegat i li va dir: "Josep, cobra'm, si et plau, que vaig de rebot". ➔

De llavors ençà no calgué dir-li dues vegades, diàriament es quedava darrera el taulell per ajudar. Restava allí fins cinc minuts abans de dos quarts de nou que anava a celebrar la Missa. A nosaltres aquella estona ens permetia desenvolupar altres feines. Hi havia aquella persona que restava sorprès veure'l darrera el taulell despatxant. Fou així fins que es va jubilar; després va continuar baixant. Com veieu la nostra amistat venia de lluny. Coneixia la realitat de les nostres vides; foren molts anys que compartiren una gran relació. Puc dir clarament que era un més dels integrants de la nostra família.

Amb els anys les forces es van afeblint i hem de ser conscients per saber retornar allò que en altre temps n'havíem rebut. Fins a darrera hora hem estat al seu costat ajudant-lo en tot allò que estava al nostre abast. Els darrers temps han estat durs comprovant com una torxa s'ha anat consumint fins que s'ha apagat del tot.

Hem de recordar i agrair la tasca pastoral que va portar a la nostra Parròquia. Fou una persona dinàmica, inquieta, amb bon criteri, intuïtiva i amb una capacitat de treball innegable. Només els qui l'hem tractat podem donar-ne testimoni.

Joan Fabregà i Bosch

En Pepe!

Per nosaltres, i em sembla que per a molts que et vàrem conèixer i estimar, mai no vares ser ni Mn. Josep, ni vicari, ni arxipreste... eres en Pepe.

Aquell Pepe que ens acompanyà, a alguns, en la infantesa amb la catequesi, primer amb la senyora Dolors, i després, durant molts i molts anys, amb la Maria Antònia, la Magda Esquerdo, la Pilar, la Lúdia, les religioses de les Escolàpies, en Xavier, la Maria José, la Teresa (no som exhaustives en la llista, sabem que ens deixem noms); tots i totes capitanejades per en Pepe, que ens feia créixer com a persones, i com a cristians i cristianes.

No ens n'adonàvem llavors, però era una manera de ser catequistes i catequitzats alhora. Uns llaços d'amistat que ens hem adonat que perduren, sabem que ens tenim i que podem comptar els uns amb els altres, (això és comunitat, oi Pepe?).

Algunes vam arribar més tard, com l'altra Magda:

- Quan vaig venir a viure a Arenys de Mar em vaig anar a oferir a la Parròquia per fer de catequista i vinga cap al "Casalet"; en Pepe em va fer sentir de seguida part d'aquella gran família de "catequistes". Arran d'això, vaig fer molt bones amistats.

En Pepe: Un home vital, treballador sense límit, senzill, puntual, creatiu, rigorós, respectuós, generós, amb caràcter, organitzat i organitzador... a la que badaves ja estaves embolicat (i amb molt de gust!). Ens deia: "Repartirem esmorzars a la plaça de l'església, pujarem una barca al pavelló d'esports, es repartiran espelmes, els nens pujaran per aquí, baixaran per allà, agafaran les cintes, les flors, les ofrenes, farem bunyols, coca i melindros amb xocolata i vi dolç...". No hi havia lloc per a la improvisació, ja que entre ell i l'Assumpció ja havien fet el llibret de la celebració, on ho teníem tot marcat perquè no ens distraiguéssim de res.

Les misses de catequesi i de primera comunió, sempre participatives. Recordem quan es reunia amb els pares per preparar les primeres comunions. Un any va agafar una pissarra i va començar a posar-hi despeses innecessàries que la gent ens hem creat per aquesta festa (canvi d'habitació, pintura, vestits nous, banquet...) per acabar ratllant-les totes i dient als pares que el cost de la primera comunió és zero, que només cal acudir a l'església disposats a acollir Jesús en el nostre cor.

També recordem, quan va desistir que les nenes anessin amb vestit curt el dia de la primera comunió (perquè després el poguessin aprofitar), ja que sabia que les àvies feien una embasta i escurçaven el vestit per al moment de la cerimònia i en sortir de l'Església estiraven el fil i el vestit es feia llarg de cop.

En nom de tots els catequistes, gràcies Pepe, gràcies per la teva amistat! Ens ha deixat un bon amic.

PS: Esperem, Pepe, que tinguis el cel revolucionat amb la teva creativitat. Al cel ens puguem veure!

Magda Lladó i M. Àngels Mora

Fe i Amistat

En Pepe, amb una exquisida habilitat, va saber portar el missatge de Jesús dins i fora dels murs de l'Església, compaginant amb gran destresa les activitats del sacerdot modern amb les obligacions de l'home que viu en una societat i es compromet amb ella. Treballador incansable, només s'oblidava d'una cosa: d'ell mateix.

Amb la seva idea de què el cristià ha d'estar en permanent formació, però al mateix temps en permanent comunió amb la família i el món que ens envolta, va crear els grups de "FE I AMISTAT" promovent-ne al poc temps d'arribar el primer d'ells.

Érem un grup reduït format per sis parelles de matrimonis, gairebé sense vinculació entre nosaltres, sempre els mateixos, i l'objectiu principal era aprofundir en la fe. Ens reuníem un cop al mes, a la nit, a les nostres cases, i debatíem temes i intercanviàvem idees mentre ens preniem un cafè.

De mica en mica, aquesta relació entre els membres del grup es va anar convertint en una profunda amistat, i amb la facultat que tenia en Pepe de contagiar el seu entusiasme als que tenia al seu voltant i la fe que tenia en aquest projecte, va fer que cada any se sumés un nou grup arribant a formar-se un total de vuit.

Celebràvem junts les festes litúrgiques importants com el Nadal, la Setmana Santa... i en aquestes dates importants, després de compartir l'Eucaristia, compartíem també un sopar. I quan la primavera tocava a la seva fi, s'organitzava una festa campestre on fèiem partícips també als nostres

fills i gaudíem tots plegats de jocs, entreteniments...

Tot i que cada grup era independent dels altres escollint cada un d'ells els temes a tractar que creien més interessants, l'objectiu era sempre el mateix: aprofundir en la fe i portar el missatge de Jesús a la resta de la comunitat.

I amb aquest objectiu i amb la increïble capacitat creativa que tenia en Pepe per organitzar tant activitats religioses com laiques, aquests grups de "FE I AMISTAT" vam impulsar i col·laborar en la majoria de les activitats de la Parròquia, i tan aviat estàvem ajudant a organitzar una xocolatada i muntar un espectacle al barri de Sant Elm, com restaurant la processó de la Mare de Déu del Carme o col·laborant en l'organització de la Pasqua Jove o passant un cap de setmana amb els joves; fent bunyols per celebrar la Pasqua amb els nens de la catequesi i les seves famílies o muntant una exposició de com es vivia la Setmana Santa anys enrere, o formant també part del Consell Pastoral o preparant les diferents celebracions litúrgiques i així un llarg etcètera.

En Pepe ens va ensenyar a compartir la nostra fe, primer amb els nostres, la família, i després amb els del nostre entorn, fomentant en tot moment l'amistat.

I podem afirmar que el fet d'haver format part dels grups de "FE I AMISTAT" va marcar, i molt, la vida de tots nosaltres.

Gràcies, Pepe, per tot el que ens has donat!

Família Grau-Cat

Mn. Pepe, el capellà de capçalera del Patronat de la Mare de Déu de Lurdes

Quan Mn. Josep, juntament amb Mn. Martí, va arribar a Arenys de Mar el 1974, feia anys que a la gruta de la Mare de Déu de Lurdes els diumenges d'estiu s'hi celebrava missa. Mn. Fullà, el capellà de l'Asil Torrent (les Germanetes), n'era l'encarregat fins que, per motius d'edat, no va poder continuar, i aleshores el rector d'aquella època va demanar ajuda a un sacerdot que venia a l'estiu a "l'Stella Maris", llavors una residència oficial de treballadors de la Seguretat Social. Però una de les primeres decisions d'aquell sacerdot, que era Mn. Pepe, va ser encarregar-se'n ell, d'oficiar aquesta missa.

Va ser una decisió encertada, ja que al cap de poc temps es convertí en una celebració diferent, amb molt bona acollida per part d'un ampli nombre de feligresos. A l'aire lliure, amb facilitat d'accés per part dels qui patien dèficit de mobilitat, fent-hi participar persones diverses i sobretot engrescant gent jove a ser-ne col·laboradors. Les misses de Lurdes eren diferents, especials. Mn. Pepe hi arribava una estona abans i conversava amicalment amb feligresos o feligreses, cosa que també feia un cop acabada la missa. Va conrear moltes amistats i va aconseguir que persones que mai havien tingut cap mena de protagonisme s'hi sentissin integrades. Des de fer tocar la campana als més menuts que hi assistien acompanyats dels pares respectius, a convidar a llegir epístoles i pregàries diverses o a passar la safata de les almoines persones que mai no ho havien fet, tot plegat va ser una manera ben eficaç d'encomanar un esperit de participació a tothom.

Van ser moltes les famílies que celebraren la Primera Comunió dels seus fills durant les misses de la Gruta de Lurdes. Molts diumenges de cada estiu se n'hi celebrava alguna, de manera que es pot ben dir que, a banda de les misses, el mossèn va instituir uns finals d'estiu amb "coca, xocolata i vi dolç" que servia d'aplec d'una comunitat que se sentia molt unida.

I la seva estima a la Mare de Déu de Lurdes no es va limitar només a les celebracions estiuenques, sinó que, a més a més, es va implicar en la Junta del Patronat i es convertí en el veritable motor de la fundació. Les millores –que han estat nombroses– de la "Gruta de la Mare de Déu de Lurdes" i del seu entorn són obra, en gran part, del seu treball i de la seva dedicació.

Mn. Pepe ha estat més de quaranta anys celebrant, des del diumenge després de Sant Joan fins al segon diumenge de setembre, la missa dominical als peus de la Mare de Déu de Lurdes i, a més, tenint cura i vigilant que es complissin tots els requisits i convenis amb les institucions i particulars que asseguraven un bon manteniment de tot el parc.

I ara la seva mort ens ha colpit a tots, malauradament haver-nos adonat que, des de les darres misses de l'estiu del 2019, l'edat li passava factura i que "el nostre mossèn de capçalera" durant tants anys no trigaria a deixar-nos. L'hora és, doncs, arribada.

Moltes gràcies, Mn. Pepe! A.C.S.

Avé, avé, avé Maria!

*Lluís Montmany i Pau
Patronat de Lurdes*

La força de la Paraula

En testimoniar el vicariat de Mn. Josep Martín entre nosaltres no podem oblidar el seu llegat documental.

Centenars i centenars de pàgines reflecteixen el seu pensament en la glosa que publicava cada setmana al suplement *El Full del Diumenge*. Així mateix, la secció 'Clar i Català' era la seva tribuna d'opinió a la revista *Arenys Vida Parroquial*.

Finalment, cal recordar també, del 1983 al 2006, el programa 'Retaule' que feia setmanalment per l'antena de Ràdio Arenys.

Flors amb ànima

El meu bon record de Mn. Josep és que durant més de trenta anys vaig ser col·laborador artístic, juntament amb tot un grup, en l'ornamentació dels monuments a l'Eucaristia del Dijous Sant a la capella del Santíssim. També en les celebracions de la Beatificació i Santificació de Santa Paula Montalt a la Parròquia de Santa Maria, l'ambientació del Pavelló Municipal d'esports per a la celebració de la Pasqua Jove 1990 del Bisbat de Girona, i d'altres.

Va ser impulsor de renovar i la seva imaginació la

transmetia en cada moment que ho requeria amb resultats d'originalitat. L'esperit de superació era un repte sempre molt millor, atent als nous materials de floristeria que permeteren poder crear catifes florals verticals, visualment espectaculars, algunes amb dos mil flors. Sabia calcular les quantitats necessàries de flors i colors.

El seu testimoni evangèlic al servei de Déu i als altres ens serveixi d'exemple i partícula de llum guia en l'Univers infinit.

Jordi Coll i Alzina

Mn. Joan Josep Martín i Mejías va néixer a Torre Alháquime (Cadis) el 29 de març del 1930. Va fer els estudis eclesiàstics al Seminari de Girona i va ser ordenat prevere, a la Catedral de Girona, el 4 de juliol del 1954.

Va exercir el ministeri sacerdotal amb els nomenaments següents:

- Vicari de Port de la Selva, de l'agost de 1954 al juliol del 1955.
- Vicari de Camprodon, del juliol del 1955 a l'octubre del 1956.
- Ecònom d'Oix i Encarregat de Sant Miquel de Pera i Talaixà, de l'octubre del 1956 al juliol del 1958.
- Regent de Sords, del juliol del 1958 al juny del 1959.
- Membre de la Casa Missió de Banyoles, del juliol del 1959 al maig del 1974.
- Vicari d'Arenys de Mar, del juny del 1974 a l'agost del 2006.
- Arxipreste del Maresme, del setembre del 1997 a l'octubre del 2003.
- Adscrit a Arenys de Mar, del setembre del 2006 al setembre del 2021.

Va morir en la pau del Senyor l'1 de setembre del 2021.